

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ.

461

τοῦ 3 καὶ περιέγη τὰ λοιπὰ τοῦ τύπου καὶ τὰ ὄνοματα τῶν γραμμάτων καὶ τοῦ πρώτου τῶν ταμιῶν, οἵς ἡ παράδοσις ἐγένετο, πρέπει νὰ λάβῃ ὑπὲρ τὰ 150 γράμματα. Έὰν δὲ τὸ παρέδοσαν θεωρήθῃ ὡς λείψανον ἐκ τῶν «οἱ δὲ ταμίαι οἵς... ἐγραμμάτευε παρέδοσαν τοῖς ταμίαις...» τὰ ἐπίλοιπα τοῦ τύπου καὶ τὰ ὄνόματα τοῦ ταμίου καὶ γραμμάτως δὲν ἐπαρκοῦσιν εἰς τὸ νὰ πληρώσωσι τὸν 1 καὶ 2 στίχον. Ἐκ τούτου κατανοοῦμεν, ὅτι τὸ τεμάχιον δὲν δύναται νὰ ἥγαιναι ἐκ τοῦ πρώτου ἔτους πεντετηρίδος.

Ἐπειδὴ δὲ τὰ αὐτὰ ἀναθήματα καὶ ἐν τῷ ὑστερώφω τεμάχιῳ ἀναφαίνονται, τὸ ἐν τῷ τεμάχιῳ τούτῳ παρέδοσαν οἱ σαν δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἀλληγορία σημασίαν παρὰ τὴν συνήθη τῶν ἐτῶν τῆς πεντετηρίδος καὶ, μή δὲν λείψανον ἐκ τοῦ πρώτου ἔτους, εἶναι λείψανον ἐκ τοῦ τῶν ἀλλων ἐτῶν τύπου «τάδε οἱ ταμίαι τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίας . . . παρέδοσαν τοῖς ταμίαις . . .», ὅπως συνεπληρώθη ἀνωτέρω διὰ τοῦ προταχθέντος (1) στίχου.

Τὸ τεμάχιον κατὰ ταῦτα δὲν δύναται νὰ ἀνήκῃ εἰς τὸ πρῶτον ἔτος (Ὀλ. 92 3) τῆς πεντετηρίδος, ἀλλ’ εἰς ἐν ἀπὸ τὰ λοιπὰ τρία ἔτη Ὀλ. 92 4, 93 1 ἤ 93 2.

Ἐὰν νῦν δοκιμάσωμεν νὰ συμπληρώσωμεν τοῦ τεμάχιου τοὺς στίχους τῆς εἰς τὴν ἀναγραφὴν εἰςαγωγῆς, παρατηροῦμεν, ὅτι, ἐπειδὴ δὲ 3 στίχος, ἔνθα ἀρχεται ἡ ἀναγραφὴ, λαμβάνει 96 γράμματα, ἐν τῷ 1 καὶ 2 στίχῳ ὑπάρχει τοσοῦτος χῶρος, ὥστε ἐν τῷ 2 στίχῳ τὰ παραδεξάμενοι παρὰ τῶν ταμιῶν μετὰ τοῦ γραμμάτως οὐ μόνον δὲν ἥδυναντο νὰ λείψωσιν, ὡς ἐν ἀλλαις ἀναγραφαῖς ἐνίστηται συμβαίνει, ἀλλὰ καὶ πληρέστερα φάίνεται, ὅτι ἔκειντο, ἦν ἵσως ἀναγεγραμμένος καὶ ὁ ταμίας αὐτός, παρ’ ὃν παρέλαθον οἱ παραδίδοντες, ὡς τὸ μικροῦς γράμματιν ἀντίγραφον δεικνύει. Μηνούνεται ἀρσα ὁ γραμμάτευς . . . ης Ἐλευσίνος ἐνταῦθα, οὐχὶ ὡς γραμμάτευς τῶν ταμιῶν, οἵς ἡ παράδοσις ἐγένετο, οὕτε ὡς γραμμάτευς τῶν ταμιῶν τῶν παραδίδοντων, ἀλλ’ ὡς γραμμάτευς τῶν ταμιῶν, παρ’ ὃν οἱ παραδίδοντες ταμίαι παρεδέξαντο τὰ ἀναθήματα. Ἐκ τούτου ἔπειται, ὅτι τὸ τεμάχιον ἀνήκει οὐχὶ εἰς τὴν Ὀλ. 93 1, εἰς ἥγε

γραμμάτευς . . . ης Ἐλευσίνος ἀνήκει, ἀλλ’ εἰς τὸ ἀμέσως ἐπόμενον ἔτος ἥτοι εἰς τὴν Ὀλ. 93 2 ἢ τὸ τέταρτον ἔτος τῆς πεντετηρίδος Ὀλ. 92 3—Ὀλ. 93 2.

Τὸ τεμάχιον κατὰ τὴν εἰκασίαν ταύτην πίπτει εἰς τὸ ἔτος, καθ’ ὃ τὰ ἐν τῷ προνάῷ ἀναθήματα χρυσᾶς καὶ ἀργυρᾶς παρεδόθησαν πάντα πλήν ἐνὸς στεφάνου διὰ τῶν ταμιῶν εἰς τοὺς ἐλληνοταμίας διὰ τὰς τότε ἀνάγκας τῆς πόλεως (CIA I σελ. 54 140 καὶ σελ. 69 d)), καὶ ὑποδεικνύει μὲν μετὰ τοῦ τεμαχίου ἔκεινου, ὅτι τὰ ἐν τῷ Έκατομπέδῳ ἀναθήματα τὰ ἐν ταῖς πρὸς Εὔκλειδου ἀναγραφαῖς μηνημονεύμενα δὲν παρεδόθησαν συγχρόνως μετὰ τῶν τοῦ προνάου εἰς τοὺς ἐλληνοταμίας καὶ ὅτι μεταβολήις τινες συνέβησαν ἐν ταῖς ἀναγραφαῖς, ἀλλὰ τίποτε περισσότερον δὲν δύναται νὰ μάς διδάξῃ.

Ἐὰν δὲ τὸ τεμάχιον ἀνήκῃ εἰς τὸν Ὀλ. 93 2 κατὰ τὴν ἀνωτέρω εἰκασίαν, δυνάμεθα πρὸς συμπλήρωσιν αὐτοῦ νὰ εἰσαγάγωμεν ἐκ τῶν ἀναγραφῶν τῶν ἀναθημάτων τοὺς γνωστοὺς ταμίας καὶ γραμμάτευς τῆς Ὀλ. 93 1 καὶ Ὀλ. 93 2 καὶ κατὰ ταῦτα εἰσγάγομεν αὐτοὺς εἰς τὸ ἀνωτέρω τεθὲν μικροῦς γράμματιν ἀντίγραφον τοῦ τεμαχίου.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ τεμάχιον ἀνήκει εἰς τὴν πεντετηρίδα Ὀλ. 92 3—Ὀλ. 93 2, ἐὰν παραδεχθῶμεν πληρέστατα τὰς εἰκασίας τοῦ Kirchhoff τὰς περὶ τῆς θέσεως, ἥν αἱ πεντετηρίδες κατεῖχον ἐν ταῖς στήλαις τῶν ἀναγραφῶν τούτων, τὸ τεμάχιον πρέπει νὰ ἥγαιναι τὸ κάτω ἄκρον τῆς ὀπισθίας πλευρᾶς τῆς δευτέρας στήλης, ἥς ἡ ἐμπροσθεν περιεῖχε τὰς ἀναγραφὰς τῆς πεντετηρίδος Ὀλ. 87 3—Ὀλ. 88 2, ἐξ ὧν μόνον τινὰ λείψανα διεσώθησαν (ὅρα. Ραγκ. Ant. Hel. 102 καὶ 103—Böckh Stsh. 2 b. σελ. 181 καὶ ἴδιως CIA. I ἀρ. 147—150 a. b σελ. 56) ἐπὶ δύο τεμαχίων διατηρουμένων ἐν τῇ πινακοθήκῃ. Ἀλλ’ ἐκ τῶν τεμαχίων τούτων τὸ μεῖζον καὶ πληρέστερον (τὸ παρὰ Ραγκ. 102—CIA. I 147—150 a) ἔξετασθέν, μάρτυρε, ὅτι τὰ ἐν τῷ 6 στίχῳ 10 γράμματα . . . ΔΟΦΙΥΕΥΣΕΑ . . . κατέχουσιν ἐν αὐτῷ πλάτος 115 χιλιοσδών. Ἐπειδὴ δὲ ὁ στίχος εἴχεν 67 γράμματα (ὅρα Böckh Stsh. 2 b. σελ. 181), τὸ πλάτος τῆς πλευρᾶς κατ’ ἀν-

3